

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 320.

81de Møde.

Torsdagen den 23de Mai.

(Fortf.)

Schack: Den ærede Finantsminister har allerede fremhævet, hvad der vistnok er et af de største Fortrin ved den forelagte Betænkning: at den hjælper paa de lavere lønede Embedsmænds Pensioner, og derimod gaar ud paa at formindste de høiere lønede Embedsmænds. De forelagte Forslag ville vistnok naae deres Hensigt for de yngre Embedsmænds Vedkommende; for de ældre lavt lønede Embedsmænds Vedkommende troer jeg derimod, at det foreliggende Forslag dog vil blive mindre billigt. Det er med Føie anført i Betænkningen, at en Embedsmand i Almindelighed kan nøtes med en Pension af to Trediedele af hans Gage, idet han altid vil have Leilighed til at indfrænte sine Udgifter, naar han stratræder sit Embede: dette har sin fuldkomne Rigtighed med Hensyn til de høit Gagerede, men det gælder ikke om de Embedsmænd, som have 2, 4, 800 eller vel endog 1000 Rbd. i Gage: disses Liv er og maa være arrangeret paa at leve netop af hvad de have, og de kunne ikke saaledes som den Embedsmand, der har flere tusende Rbd., indfrænte deres Udgifter fordi de ei mere ere Embedsmænd; de have heller ikke, som de høit lønede, kunnet lægge Noget op; deres Gage vil bestandig være medgaaet til Dagens Fornødenheder. Det forekommer mig, at man kunde, f. Ex. med Hensyn til dem, der have mindre end 1000 Rbd., bestemme, at de noget tidligere kunne opnaae to Trediedele, og at de kunde opnaae det Hele under samme Bilskaar, som de Andre opnaae to Trediedele af deres Gage. I saa Fald maatte man da isvrigt have en Bestemmelse til, som fastsatte, at de Embedsmænd, der havde over 1000 Rbd., dog ikke vilde faae Mindre end

de vilde have faaet, dersom de havde havt under 1000 Rbd.

Med Hensyn til Bestemmelserne i § 1, maa jeg tiltræde den Anskuelse, at de af Udvalget foreslaaede Betingelser for Berettigelsen til Pension ere noget ubestemte. Naar der navnlig er lagt Vægt paa Begrebet „fast ansat“, saa har den ærede Finantsminister allerede anført Udskilligt, som kunde indvendes derimod; men desuden er det, saavidt jeg har kunnet erfare, Tilfælde, at Mange, som det vistnok ikke er Meningen at give Pension, dog maae antages at være fast ansatte. Begrebet fast ansat er vel tilstede, naar Vedkommende ikke er antaget paa Tid, men saaledes ansat, at han bliver ved at fungere, indtil der meddeles ham en udtrykkelig Resolution om Afsked, — thi det er jo Tilfælde med enhver Embedsmand, at han i saa Fald gaar af. Saaledes maae Skrivelserne under flere af Ministerierne vistnok kaldes fast ansatte, og det Samme er Tilfældet med idetmindste en Deel af Volontairerne, idet deres Ansættelse skæer med saadanne Udtryk, at man maa troe, at de kun kunne afskediges ved en egentlig Resolution. Man kunde maastee ville knytte Berettigelsen dertil, at de være fast ansatte og lønede; men selv dette forekommer mig ikke tilstrækkeligt; thi gagerede Volontairer vilde da herefter være berettigede til Pension; og uden at udtale mig om, hvorvidt det vilde være rigtigt, antager jeg dog ikke, at dette har været Meningen med Udvalgets Forslag.

Naar det paa den Liste, som her er meddeelt, hedder, at Cancellister og Copister ikke udnævnes af Kongen, saa har dette, saavidt jeg veed, været Tilfælde, indtil for meget kort Tid siden, da det blev forandret ved en Statsraads-Resolution. Det vilde være interessant at erfare, fra hvilken Datum denne Resolution er. Det forekommer mig nemlig, at, hvis den er yngre end Grundloven, vil den være